

Sygn. akt IV KZ 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2014 r.,
po rozpoznaniu w sprawie **M. S.**,
skazanego z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.,
zażalenia skazanego,
na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego w B.,
z dnia 7 października 2013 r., sygn. akt IX [...] K [...],
o odmowie przyjęcia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 7 października 2013 roku odmówiono przyjęcia kasacji złożonej w dniu 18 września 2013 roku przez skazanego M. S. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 października 2011 roku, sygn. akt IX K [...].

Zażalenie na ww. zarządzenie wniósł skazany M. S., który w istocie rzeczy nie podniósł żadnych argumentów kwestionujących wskazane w zaskarżonym zarządzeniu okoliczności, a jedynie stwierdził, że nie zgadza się z wydanym wyrokiem.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie skazanego M. S. nie jest zasadne.

Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do zakwestionowania słuszności zaskarżonego zarządzenia.

Przypomnieć jedynie wypada, że zgodnie z art. 519 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Powyższe oznacza, że nie przysługuje stronom kasacja od prawomocnych wyroków sądu I instancji, gdy uprawomocniły się one bez zaskarżenia.

Z akt sprawy wynika, że wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 października 2011 roku, sygn. akt IX K [...], w ogóle nie został zaskarżony, w związku z czym stał się prawomocny z dniem 13 października 2011 roku.

W takiej sytuacji, zgodnie z przepisem art. 530 § 2 k.p.k., zasadnie odmówiono przyjęcia kasacji bez potrzeby wzywania do uzupełnienia innych jej braków, a to w szczególności poprzez sporządzenie jej i podpisanie przez adwokata będącego obrońcą (526 § 2 k.p.k.). Kasacja wniesiona przez skazanego zawiera bowiem nieusuwalny brak, gdyż skarży orzeczenie, której strona nie może zaskarżyć w drodze kasacji. Powyższe ograniczenie nie dotyczy, zgodnie z art. 521 § 1 i 2 k.p.k., Prokuratora Generalnego, a także Rzecznika Praw Obywatelskich, którzy mogą wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie oraz Rzecznika Praw Dziecka, który może wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie, jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw dziecka.

Konstatacji tej w żadnej mierze nie zmieniają podnoszone w zażaleniu okoliczności dotyczące zasadności wyroku skazującego, albowiem nie są one przedmiotem rozważań w tym incydentalnym postępowaniu, jakim jest rozpoznanie zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.